

Březen

Bylo ráno. Takové jiné. Jen s jedním rodičem.

Jak se asi daří tomu druhému?

Bála jsem se. Bála jsem se, jak dlouho budu muset být pouze s mamkou.

Jak dlouho budu bez táty? A co když se už nikdy nevrátí?

Já ho mám ráda, chci ho zpátky doma, abychom se zase mohli společně dívat na filmy a jezdit na zahradu v Praze.

Se skleslým pohledem jsem si nachystala můj oblíbený chleba s medem. Alespoň trochu štěstí. Byl víkend a já nevěděla, co dělat.

Otec by mi určitě poradil, povzdechla jsem si a navrhla, jestli se nepodíváme na nějakou pohádku. Byl obrovský výběr, v ložnici ležela krabice plná DVD. A samozřejmě jsme jich ještě velkou spoustu neviděli. Po složitém výběru, kdy se s kompromisem vybral nějaký film, se mohlo jít na něj koukat. Dnešek patřil odpočívání a pohádkám, nikdo z nás neměl náladu na nic jiného.

Následoval druhý den víkendu a tím byla neděle. Budiček nastal opět okolo půl osmé hodiny ráno. Avšak dostala se ke mně vzrušující zpráva.

„Táta se dneska vrátí domů,“ oznámila mamka.

„Joo, super. To jsem moc ráda.“

Velmi se mi ulevilo a objevil se mi také menší úsměv na tváři. Už jsem se nemohla dočkat toho momentu, kdy uvidím otevírající se dveře a v nich bude stát otec. Ovšem pak mi došlo: *Moment, proč*

tam byl jen tak krátkou dobu? To se mi nějak nezdá. Úsměv opadl a zavládly zmatené myšlenky.

Nicméně i tak se odpoledne opravdu objevil doma. Byl rád, že může být s námi a my také. Obzvlášť já.

„Jaké to tam bylo?“ zeptala jsem se otce.

„Nic moc dobrého. Odebrali mi krev, na oknech mříže a na pokoji jsem měl pána, který si říkal čert. Jsem rád, že mohu být zase doma.“

„Jako vážně čert?!“ divili jsme se. „Jak si někdo může myslet, že je čert?!“ nechápali jsme vůbec nikdo.

Z mamčina vyprávění jsem se doslechla, že podepsal nějaký papír, aby mohl pryč. Nevím přesně jak se nazývá, něco na písmeno „R“, myslím, že se jednalo o revers. Bylo to ale správné rozhodnutí?

Sice dnes byla neděle, ale všichni jsme se nečekaně těšili na následující týden. Měly totiž nastat jarní prázdniny. Moment, na který čeká velká většina školáků. Dny volna bez učení. My měli letos v plánu odjet k babičce. Bylo potřeba si zabalit hromadu věcí.

„Mami, můžu si vzít tuhle hračku s sebou? A můžu si vzít i tohle?“ chrlily jsme na mamku nespočet dotazů.

Odpověď byla kupodivu většinou kladná.

Nastal den D. Prázdniny u babičky mohou začít.

Ale ne, proč je mi zima?

A proč jsem tak horká?

Co se to děje?

„Mami, já jsem nějaká horká,“ došla jsem k mamce se smutným výrazem.

„Tak tě změříme.“

Po chvíli teploměr zapípal a mamka prohlásila:

„Máš horečku, s ní nikam nepojedeš. Zůstaneš doma s otcem a pěkně budeš odpočívat.“